

Lévy Lajos

1875. október 1. (Budapest) – 1961. április 7. (London)

Lévy Lajos belgyógyász, a pszichoanalitikus mozgalom közismert személyisége, a budapesti Izraelita Hitközség Kórházának igazgatója volt. Noha maga nem végzett analitikus terápiát, tevékenysége és élete szorosan kapcsolódott e gyógyító irányzathoz és a pszichoanalitikus pszichoszomatikai szemlélet kialakításához.

Lévy apja, Dr. Bernard Levy, 1834-ben, a sziléziai Festenburgban született. Egyetemi tanulmányait Breslauban, majd a párizsi Sorbonne-on végezte. Az Alliance Israélitique Universelle közel-keleti és afrikai küldötteként zsidó iskolákat szervezett Tuniszban és Marokkóban, majd Szerbiában. Szegedi, Löw Lipótnál tett látogatása során ismerkedett meg a neves rabbi unokahúgával, Kármán Mór húgával, Kleinmann Minával, akit 1871-ben feleségül is vett. Lévy Bernát és Kleinmann Mina házasságából hat gyermek született, időrendi sorrendben: Nathalie (Freund Tibor édesanyja), Albert (később Béla), Lajos, Mihály, Éva és Vilmos.

Lévy Lajos Budapesten született 1875. október 1-én. 1892-ben érettségizett Budapesten, a Magyar Királyi Tanárképző Intézetek Főgymnasiumában. Ezután a budapesti orvosi egyetemen folytatta tanulmányait. 1896 és 1898 között, még hallgató korában, Thanhoffer Lajos anatómiai intézetében dolgozott előbb gyakornokként majd tanársegédként. 1898. október 24-én avatták orvosdoktorrá a budapesti orvoskaron. Kezdetben a Rókus kórház idegambulatóriumán tevékenykedett beosztott segédorvosként és ezzel egyidőben belgyógyászgyakornokként, majd alorvosként ugyancsak a kórházban dolgozott 1899 és 1904 között. Itt ismerkedtek össze Ferenczi Sándorral, akinek első állása szintén a Rókus Kórházban volt.

1904-ben külföldi tanulmányútra ment Heidelbergbe és Münchenbe. 1904 és 1905 között a Hamburgische Heilstätte Edmundstal-ban dolgozott. Belgyógyászati szakvizsgáját Tübingenben tette le. Külföldi tanulmányai során a heidelbergi Ludolf Krehl (1861-1937) belgyógyász professzor, a pszichoszomatika egyik előfutára gyakorolt rá különösen nagy hatást.

1906 végén tért vissza Magyarországra, 1907-ben nevezték ki a pesti Charité Poliklinika I. belgyógyászati osztályára főorvossá, majd 1913-ban az Erzsébet Szegénykórház belgyógyász főorvosa lett, egyben az Országos Munkás-betegsegélyző és Balesetbiztosítási Pénzintézet is alkalmazta, mint belgyógyász szakorvost. 1916-tól, a székesfőváros rendelő orvosaként, illetve a Munkás-betegsegélyző orvosaként kereste kenyerét, majd rövid frontszolgálat után honvéd ezredorvosként a Mária Valéria barakk-kórház I. belosztályának vezetője lett.

Lévy még 1908. június 6-án házasságot kötött Freund Katalinnal (szül: 1883. február 5.), Freund Vilmos lányával, akivel élete végéig boldog házasságban élt. Egyetlen gyermekük, Vilmos (1911-1995) 1938-ban telepedett le Londonban, ahol Peter Lambda néven ismert szobrász lett. Fia művésznevében felvette az apja által használt λ (Lambda) szignót, amellyel édesapja a Gyógyászatban vezércikkeit jegyezte. Freudról és Hollós Istvánról is készített mellszobrot.

Lévy Kata (Freund Kata) pszichoanalitikus lett, egyik testvére, Antal – tószegi Freund Antal, (Anton von Freund) a korai pszichoanalitikus mozgalom egyik legnagyobb mecénása volt. A pszichoanalízissel Lévy valószínűleg már a század első évtizedében megismerkedett: Freud nevét pedig már akkor ismerte, mikor az még csupán ideggyógyászati írásokat közölt. Ferenczivel való barátsága még 1899-ben, a Rókus-beli gyakornok években kezdődött és több mint három évtizeden keresztül, Ferenczi haláláig tartott. Ferenczi Lévyhez fordult testi panaszaival és Lévy és Hári Pál „kezei közt” halt meg vészes vérszegénységben 1933-ban.

Lévy a Ferenczi Sándor által 1913-ben alapított Magyarországi Pszichoanalitikai Egyesület öt alapító tagjának egyike volt. Az 1918. szeptember 26-28-án Budapesten megrendezett V. Nemzetközi Pszichoanalitikus Kongresszuson a megbetegedett Hanns Sachs helyett a kongresszus titkári tisztét is ő látta el. Lévy hosszú élete során csak néhány a pszichoanalízishez kapcsolódó írást publikált, ám a Gyógyászat 1919-es, a pszichoanalízissel foglalkozó vitájában felszólalt és Révész Géza álláspontjával szemben a pszichoanalízis függetlenségét védelmezte, amikor realissá vált, hogy a budapesti orvosegyetemen önnálló pszichoanalitikai tanszéket hozzanak létre. A Gyógyászatban köszöntötte a 80 éves Freudot és a Ferenczi hatvanadik születésnapjára szánt „meglepetés”-kötetben is ott található pszichoanalitikus szemléletű pszichoszomatikus tanulmánya (Lévy, 1933). λ aláírással közölt vezércikkeiben többször említette a pszichoanalízis problémáit, és utolsó – kéziratban maradt – műve is a pszichoanalízis gyakorlati alkalmazásáról szólt.

1919 és 1921 között Lévy a Székesfővárosi Zita-kórház osztályos főorvosaként működött, 1922-től pedig visszatért az Erzsébet Szegénykórházhoz. 1917-től a Gyógyászat felelős szerkesztőjévé nevezték ki. 1929. januárjáig szerkesztette a lapot – amelybe már korábban is és lemondását követően is folyamatosan publikált. 1929-ben mind a Gyógyászatnál betöltött funkciója, mind pedig szegénykórházi állása megszűnt, ugyanis 1928-ban a Pesti Izraelita Hitközség Kórházában a C. belgyógyászati osztály vezetésével bízták meg. 1936-ban a kórház igazgató főorvosa lett. Mivel a német megszállás után az SS kisajátította az épületet, Lévy előbb a Szabolcs utcai kis kórház, majd a Budapesten felállított gettóban létesített, Wesselényi-utcai szükségkórház irányítását vette át, ahol különlegesen nehéz körülmények közt, áldozatos szervező, gyógyító és humanitárius munkát végzett, számos emberi életet mentve meg. A nyilas uralom alatt kétszer letartóztatták, de mindig sikerült megmenekülnie.

A háború után, 1945-ben nyugdíjazták. 1946 és 1954 között különféle zsidó intézményeknél töltött be adminisztratív állásokat, 1946-tól kivándorlásáig az American Joint Distribution Committee és az Országos Zsidó Segítő Bizottság orvosi tanácsadói tisztségét látta el, illetve magánpraxist folytatott. Nyugdíjaztatása után az örökösen aktív, tevékeny ember súlyos depresszióba süllyedt, betegségét Almásy Endre pszichoanalitikus kezelte. Hosszas procedúra után, 1954 áprilisában, saját kérésére, miután 6000 kötetes könyvtárát a budapesti orvosegyetemre hagyta, feleségével együtt kivándorolhatott Nagy Britanniába. A pályaudvaron a pszichoanalitikusok közül csak Almásy Endre és Balkányi Sári búcsúztatta.

A már 79 esztendősen Lévy Londonban, bátyjánál, Lévy Béla nemzetközi jogásznál, és nővérénél, Évánál – Lord Thomas Balogh édesanyjánál – keresett menedéket, ám szeretett húga, pár nappal megérkezése előtt, elhunyt. Lévy nosztrifikáció híján nem folytathatott orvosi gyakorlatot Angliában, ezért náci üldözöttek peres ügyeiben végzett orvosi tanácsadást – gyakorlatilag azonban bátyja tartotta el, illetve egy pszichoanalitikus segélyalap támogatásából élt. A Lévy házaspár Londonban Anna Freud szomszédságában lakott, akivel Kata asszony már évtizedekkel korábban szoros barátságot kötött. Lévy Kata Sigmund Freudnál volt analízisben 1918-ban és 1920-ban. Először Budapesten, az V. Nemzetközi Pszichoanalitikus Kongresszust megelőző időszakban, amikor Freud a tószegi Freund villában vendégeskedett, majd később Bécsben. Lévy Kata maga is laikus analitikusként tevékenykedett és több cikket is publikált.

Lévy elsősorban mint recenzens és vezércikkíró publikált sokat. Kb. 50 orvosi közleményének zöme belgyógyászati, kisebb részben ideggyógyászati tárgyú, pszichoanalitikus írásai inkább hozzászólások, nem teoretikus munkák. Első közleménye még 1899-ből, Pestről származott, utolsó – 80 oldalas – műve pedig „A pszichoanalitikus gondolat az orvosi kutatásban és praxisban” 1960-ban született Londonban, de soha nem jelent meg nyomtatásban.

Lévy, aki egyébként ideggyógyász-belgyógyászként indult pályáján, belorvosként is szívesen próbálkozott az új irányzatokkal: Egyike volt az elsőeknek, akik Magyarországon EKG-laboratóriumot szerveztek. Elsőként végzett csontvelővizsgálatokat is. Kísérletezett a 20-as 30-as években divatos organoterápiával (éppen Ferenczi kezelése során), Magyarországon az első volt, aki pszichoanalitikus- pszichoszomatikus szemlélettel gyógyított, és különös érzéke volt az úgynevezett távdiagnosztikához. Szerkesztőként a Gyógyászat orvosi hetilapot a pszichoanalízis egyik fórumává tette. Liberális szerkesztési elveinek köszönhetően a lap a kor „legprogresszívebb” hazai orvosi orgánusaként tartható számon.

Belgyógyászként óriási volt a tekintélye, állítólag Horthy Miklóst is kezelte. Egyetemi tanárok is gyakran hívták konzíliumba. Közeli kapcsolatot tartott fenn a Freud családdal. Legszűkebb baráti köréhez tartozott egykori tanára, Székács Béla, valamint a kor neves orvosai közül Hári Pál, Winternitz Arnold, Sarbó Artúr, Ferenczi Sándor és Fleischmann László is. Zseniális diagnózisairól legendák keringtek. Zsidókórházi tevékenysége alatt az intézményt Közép-Európa egyik legmodernebb, hatszáz ágyas kórházává fejlesztette. Nagy gondot fordított tehetséges beosztottjai „menedzselésére” is. Kórházbeli tanítványai közül – halálakor - ketten belgyógyász professzorként, hatan kórházi főorvosként, többen tudományos intézetek vezetőiként, ketten pedig vezető katonáorvosként működtek – csak Magyarországon.

Számos művész fordult hozzá problémájával, Bródy Sándor, Hatvany Lajos, Kiss József, Nagy Endre és Krúdy Gyula írásban is megörökítette alakját. Baráti köréhez tartozott többek közt Róheim Géza, Szabó Ervin, Fenyő Miksa, Földi Mihály, Szomorj Dezső, Bíró Lajos, Füst Milán és Zsolt Béla is. Noha magánéletében kifogástalanul viselkedett, beosztottjaival gyakran üvöltözött, sőt olykor a tettegességtől sem riadt vissza. Székács István „kemény ember”-nek, Krúdy „vörös bikának” jellemezte. Vörös hajú, bajszos, korán kopaszodó, markáns arcú, zömök, erőteljes és hirtelen haragú ember volt.

86 évesen, 1961-ben, szívelégtelenségben hunyt el.

Magyar László András

Elsődleges bibliográfia

Lévy Lajos 1918-1929 között volt a Gyógyászat főszerkesztője, de már korábban is ő írta a hetente megjelő orvosi lap vezércikkeit. Több száz – kb. 350 – szerkesztői vezércikk és tárca jelent meg tollából. Ezeket a bibliográfia nem tartalmazza, kivéve a csillaggal jelölteket, amely a pszichoanalízis témaköréhez kapcsolódó, szerkesztői vezércikk vagy tárca. Csak azoknak a bibliográfiai tételeknek adjuk meg az angol fordítását, amelyek a lélektan/pszichoanalízis/pszichoszomatika területéhez tartoznak, vagy kapcsolatban állnak vele.

(1899) Elterő nézetek a typhus diaetájáról. In: Gyógyászat, 132-135. o.

(1900) Bonctani hasonlatok a lelkiélet vizsgálatában. In: Gyógyászat, 426-428. o.

(1901) A heroin alkalmazása szívbetegeknél. In: Gyógyászat, 119-120. o.

(1901) Érdekesebb esetek a kórházi gyakorlatból. In: Gyógyászat, I. *Gonorrhéát követő septicaemia gyógyult esete ill. II. Meningealis tuberculosis esete.* 374-375. o. III. *Heveny miliaris gümösödés.* 409-412. o.

(1902) Lueses eredetű Jackson epilepsia. In: Gyógyászat, 25. sz. 388-391. o.

(1903) Budapesti Brief. In: Berliner Klinische Wochenschrift, No. 17. 401-402. o. ill. No. 49. 1142-1143. o.

(1903) Megjegyzések a tüdőgyulladás kezeléséről. In: Gyógyászat, 180-183. o.

(1903) Gyógykísérletek theocinnal. In: Gyógyászat, 213-216. o.

(1903) Esetek a kórházi gyakorlatból. *Pons-betegség és agygyomroc-s-vérzés egy-egy esete.* In: Gyógyászat, I. 565-567. o., II. 582-583. o.

(1903) Protahált lefolyású influenza. In: Gyógyászat, 772-775. o.

(1904) Vizsgálatok a kísérleti vérfestenyvizelésnél fellépő veseelváltozásokról. In: Orvosi Hetilap) I. 595-598. o., II. 609-611. o., III. 623-625. o.

(1904) Angina pectoris. In: Gyógyászat, 4-6. o.

(1904) Asthma cardiale. In: Gyógyászat, 132-134. o.

- (1904) A morphium szerepe szívbetegek kezelésében. In: Gyógyászat, 642-643. o.
- (1904) A tüdőtuberkulozis intézeti kezeléséről. In: Gyógyászat, I. 708-711. o., II. 724-726. o., III. 741-745. o.
- (1905) Denys tuberculinjával szerzett tapasztalataink. In: Orvosi Hetilap, 602-605. o.
- (1905) Megjegyzések a vérkészítmények festéséről. In: Gyógyászat, 39-40. o.
- (1905) A Koch-féle tuberculin diagnosztikus és therapeutikus értékéről tüdő-gümőkórnál. In: Gyógyászat, I. 232-236. o., II. 249-250. o., III. 267-269. o.
- (1905) Gümőkóros egyének vérnyomásáról. In: Gyógyászat, 512-513. o.
- (1907) Néhány szó a „megkülönböztető” tuberculin reactionról. In: Orvosi Hetilap, 821-822. o.
- (1908) Az életmentő aetherinjectióról. In: Gyógyászat, 717. o.
- (1909) Thanhoffer Lajos. In: Gyógyászat, 207. o.
- (1910) A bélpathologia néhány kérdéséről. In: Gyógyászat, I. 238-241. o., II. 260-265. o.
- (1912) Megjegyzések a gyomornedv-hypersecretio kórjelző jelentőségéről. In: Gyógyászat, 274-276. o.
- (1913.) "Ein Großvatertraum", In: Internat. Zeitschrift für ärztliche Psychoanalyse 1, 1913, p. 475.
- (1914) Idült veselob, mint üzemi baleset. In: Orvosszakértői Szemle - Munkásügyi Szemle melléklete, 51-54. o.
- (1914) A papaverin therapiás értékéről. In: Gyógyászat, 72. o.
- (1914) Az epilepsiás halál mint baleset. In: Gyógyászat, 514-515. o.
- (1914) Szívbjaj és öröklés. In: Gyógyászat, 720-721. o.
- (1915) Megjegyzések a háborus veselobról. In: Gyógyászat, 556-557. o.
- (1915) Az epilepsia katonarorvosi megállapítása. (Pach Henrikkel) In: Gyógyászat, I. 568-569. o.. II. 582-584. o.
- (1917) Schächter Miksa dr. In: Gyógyászat, 211-212. o.
- (1918) Háborus váltóláz kórisméjéről, prognózisáról és megelőzéséről. In: Orvosképzés, 1-3. füzet. 28-47. o.
- (1918) Purjesz Zsigmond dr. In: Gyógyászat, 65. o.

- (1919) * Bevezetés Török Lajos „Az orvosképzés reformjáról” című írásához. In: Gyógyászat, 15. o., 31. o., 47. o.
- (1919) * Levél. In: Gyógyászat, 72. o.
- (1919) * Az orvosképzés reformja. Bevezető. In: Gyógyászat, 119-120. o.
- (1919) * Kiegészítés Révész Géza „A pszichoanalízis egyetemi oktatása” című írásához. In: Gyógyászat, 184. o.
- (1919) * Bevezetés Sigmund Freud „Kell-e az egyetemen a pszichoanalízist tanítani?” című írásához. In: Gyógyászat, 191. o.
- (1919) * Válasz Oláh Gusztáv „A pszichoanalízis egyetemi oktatásának kérdéséhez” című írásához. In: Gyógyászat, 407-408. o.
- (1920) Herpes zoster és bárányhimlő. In: Gyógyászat, 486-488. o.
- (1922) Tisztviselői ápolási alap és szabad orvosválasztás. In: Gyógyászat, 11-12. o.
- (1922) Jendrassik Ernő dr. In: Gyógyászat, 12-13. o.
- (1922) Stiller Bertalan dr. In: Gyógyászat, 29. o.
- (1922) Prochnov József dr. In: Gyógyászat, 57-58. o.
- (1922) Chronikus gázmérgezés esete. In: Gyógyászat, 582-584. o.
- (1924) Bäcker József dr. In: Gyógyászat, 522-523. o.
- (1924) A belső syphilis néhány kérdéséről. In: Gyógyászat, 876-881. o.
- (1925) Megemlékezés a budapesti Orvosi Körnek 1923. és 1924. évben elhunyt tagjairól. In: Gyógyászat, 115-116. o.
- (1926.) * Végezhet-e psychoanalysises kezelést nem orvos. In: Gyógyászat, 982-983. o.
- (1927) Allbutt Clifford T.: Arteriosklerosis. (Ütőérelmeszesedés.) Fordítás: Lévy Lajos. Budapest, Singer és Wolfner, 112 p.
- (1927) Székely Ágoston. In: Gyógyászat, 1102. o.
- (1928) Megjegyzések az anaemia perniciosa kérdéséhez. In: Gyógyászat, 50-56. o.
- (1929) Schein Mór dr. In: Gyógyászat, 399. o.
- (1931) Nagy Tivadar. In: Gyógyászat, 301-302. o.

- (1932) Bevezetés Somló Ernő „Miért halnak hirtelen szívhalált a magasvérnyomásu egyének?” című cikkéhez. In: Gyógyászat, 537-538. o.
- (1933) * Mire figyeljünk a szívbeteg anamnézisében? In: Lélekelemzési tanulmányok) Budapest, Somló Béla, 297-311. o. (reprint Budapest, T-Twins, 1993.)
- (1933) Hári Pál professor. In: Gyógyászat, 334-335. o.
- (1935) Szívbeteg szemlélése. In: Gyógyászat, 12-14. o.
- (1935) Az orvos és az élet. In: Tolnai Világlapja, 32. sz. 17-?. o.
- (1936) A heveny szívgyengeség. I. In: Gyógyászat, 758-760. o.
- (1936) Euthanazia. In: Orvosi Napló, III. Melléklet. 84-?. o.
- (1937) A heveny szívgyengeség. II. In: Gyógyászat, 4-8. o.
- (1937) Vigyázat a vérantisepticumokkal. In: Gyógyászat, 274-276. o.
- (1937) A keringési rendszer (szív és erek) betegségeinek elkülönítő diagnosztikája. (Somló Ernővel) In: Klinikai diagnosztika, Budapest, Dante Kiadó, 166-204. o.
- (1937) A vér-, illetőleg a vérképző szervek betegségeinek elkülönítő kórismézése. (mit Löwinger Simonnal) In: Klinikai diagnosztika, Budapest, Dante Kiadó, 205-230. o.
- (1938) Digitális-kísérletek. (Somló Ernővel – Deutsch Bélával – Engel Miklóssal) In: Gyógyászat, 65-70. o.
- (1951) Chinidin hatása angina készség ellen. In: Orvosi Hetilap, 415-416. o.
- (1957) * Istvan Hollos. 19. April, 1872. – 2. February, 1957. In: International Journal of Psycho-Analysis, 280-281. o.

Könyvismertetés

- (1901) Fetzter B.: Lungentuberculose und Heilstättenbehandlung. Stuttgart, Enke, 1900. In: Gyógyászat, 93. o.
- (1901) Bunge G.: Lehrbuch der Physiologie des Menschen. Lipcse, Vogel. In: Gyógyászat, 204. o.
- (1901) Spitzer Alexander: Über Migräne. Jena, Fischer, 1901. In: Gyógyászat, 221-222. o.
- (1901) Rosenfeld Georg: Der Einfluss des Alkohols auf den Organismus. Wiesbaden, Bergmann, 1901. In: Gyógyászat, 683-684. o.
- (1903) Székely Ágoston: A hörgök, a tüdő és a mellhártya betegségeinek orvoslása. Budapest, 1903. In: Gyógyászat, 443. o.

- (1903) Schlesinger H.: Die Indicationen zu chirurgischen Eingriffen bei inneren Erkrankungen. Jena, Fischer, 1903. In: Gyógyászat, 634. o.
- (1904) Krehl Ludolf: Pathologische Physiologie. Lipcse, Vogel, 1904. In: Gyógyászat, 809. o.
- (1907) Porosz Mór: Sexuelle Wahrheiten. Lipcse, 1907. In: Gyógyászat, 145. o.
- (1907) Jancsó Miklós: Tanulmány a váltóláz parazitáiról. Budapest, MTA, 1906. In: Gyógyászat, 437-438. o.
- (1907) Liebermann – Bugarszky: Chemia. Budapest, Mai Henrik és Fia, 1907. In: Gyógyászat, 772. o.
- (1908) Müller Vilmos: Kompendium der Lungentuberculose. Wiesbaden, Bergmann, 1908. In: Gyógyászat, 204. o.
- (1910) Hollós József: A gümőkóros intoxicatiók. Budapest, Franklin, 1909. In: Gyógyászat, 10-11. o.
- (1910) (könyvismertetés) Prof. Dr. Korányi Sándor belorvostani előadásai. Budapest, Singer és Wolfner, 1910. In: Gyógyászat, 832. o.
- (1911) Zuelzer G.: Innere Medizin. I. Lipcse, Klinkhardt, 1911. In: Gyógyászat, 125. o.
- (1911) Korányi Sándor: Belorvostani előadások. Harmadik sorozat: A tüdő tuberculosisa. Budapest, Singer és Wolfner, 1911. In: Gyógyászat, 619. o.
- (1915) Jochmann G.: Lehrbuch der Infectiouskrankheiten. Berlin, Springer, 1914. In: Gyógyászat, 32. o.
- (1918) Szontagh Felix: Über Disposition. Berlin, Karger, 1918. In: Gyógyászat, 418. o.
- (1920) Frigyes Lajos: A zsidók természetrajza. Budapest, 1920. In: Gyógyászat, 441. o.
- (1921) Sarbó Artur: Syphilis és idegrendszer. Budapest, Athenaeum, 1921. In: Gyógyászat, 276-277. o.
- (1923) Fürbinger P.: Die Störungen der Geschlechtsfunktionen des Mannes. Wien, Hölder, 1901., ill. Friedrich – Albanus: Erkrankungen der oberen Luftwege. Leipzig, Thieme. In: Gyógyászat, 74. o.
- (1923) Klemperer Gy.: A belorvosi therapia alapvonalai. Budapest, 1923. In: Gyógyászat, 213. o.
- (1923) Klemperer F.: A tüdőtuberculosis kórtana, diagnostikája és kezelése. Budapest, Novák, 1923. In: Gyógyászat, 246. o.
- (1925) Id. Imre József: Orvosi Ethika. Budapest, 1925. In: Gyógyászat, 857. o.

(1928) Hári P.: Physiologische Chemie. Berlin, Springer, 1928. In: Gyógyászat, 335. o.

Folyóirat referátum

(1947) Levine S. A. – Geremia A. F.: A Botalli-vezeték nyitvamaradásának kórképéről, különös tekintettel a szívzörejeekre. /On Opened Botalli-Duct, with Special Regard to Cardiac Murmurs./ The American Journal of Med. Sciences, 1947. ápr. 385-394. o. In: Orvosok Lapja, 34. sz. 1340. o.

(1947) Meade R. H.: A mellkas sebészetének haladásáról. /On the Progress of Chest Surgery/ American Revue of Tuberculosis, 1947. márc. In: Orvosok Lapja, 1435. o.

(1947) Diggelen van H. T.: Világrahozott aortaszűkület. (coartatio aortae) Lancet, 1947. júli. 12. In: Orvosok Lapja, 1436. o.

(1947) Zagreanu János: Hozzászólás az osinophilis klinikai szerepéhez. Medicina Romana, 1947. febr. 25. In: Orvosok Lapja, 1501. o.

(1947) Thompson V. C. – James A. H.: Gyomor- és patkóbél fekélyének sebészi gyógyítása. Lancet, 1947, júli. 12. In: Orvosok Lapja, 1629-1630. o.

(1947) (folyóirat referátum) Zeman F. D. – Siegal Sh.: Carotis-sinus nyomását követő monoplegia. Amer. Journ of Med. Sci., 1947. 5.f. In: Orvosok Lapja, 1720. o.

(1947) Breitwieser E. R.: Idősült epehólyagbetegséget kísérő szívjelenségek. Amer. Journ. of Med. Sci., 1947. 5.f. In: Orvosok Lapja, 1914. o.

(1947) Aufdermauer M.: Gümös szívbelhártyalob. Schweizer Zeitschrift für Tuberkulose, 1947. 4.f. In: Orvosok Lapja, 2039. o.

(1947) Gillhrist A. R. – Mercer W.: A tüdőverőér fertőző endoarteritise. Lancet, 1947. aug. 23. In: Orvosok Lapja, 2040. o.

Másodlagos irodalom

Bakács, Gy. (szerk.) (1942) Az Országos Orvosi Kamara hivatalos cím- és közegészségügyi adattára az 1942. évre. Budapest, Grafika, ny., 48. o.

Balkányi, Charlotte (1962) Lajos Lévy (1875-1961). In: The International Journal of Psycho-Analysis. Jan.-Febr. Vol. XLIII Part I. 81-82. p.

Baráth, Endre (1936) Apák és fiúk. In: Mult és Jövő XII. 341.o. (Lévyvel való interjú apjáról).

Bródy, S. (1928) Barátom az orvos. In: Pesti Napló augusztus 12. 5. o.

Emed, Alexander: Lévy Lajos. (kézirat, Magyar zsidó orvosok életrajzai c. könyv részeként)

Eppler, Erzsébet (1965) Dr. Lévy Lajos (nekrológ) In: Új Kelet (Izrael), IV. 25. 5. o.

Hadas, Miklós (1995) Beszélgetés Székács Istvánnal. In: Replika. 19-20. 11-42. o.

Harmat, Pál (1994) Freud, Ferenczi és a magyarországi pszichoanalízis. Budapest, Bethlen Gábor Könyvkiadó, 1994. 153-157. o. et passim

Ki Kicsoda? Kortársak lexikona. Budapest, Béta, 1930. 500. o.

Krúdy Gyula (1961) dr. Lévy Lajosról. In: Híradó, május, 4.o. név nélk.

Dr. Lajos Levy. (nekrológ) In: The Jewish Chronicle, 1961 April 14. 11. o.

Lévy, Lajosné (1964) Jó orvos csak jó ember lehet. (Levél Tóbiás Áronnak). In: Tóbiás, Á. (szerk.): Krúdy világa. Budapest, Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár, 663-664.

Dr. Lévy Lajos 85. éves. In: Híradó, (Az angliai magyar zsidók egyesületének hivatalos értesítője, London) 1960. okt. – 3.o.

Dr. Lévy Lajos. (nekrológ) In: Népszava 1961.május 1. 10. o. aláírás nélkül

Dr.Lévy Lajos (nekrológ) In: Híradó 1961. április 3.o. aláírás nélkül

Dr. Lévy Lajos kéziratos hagyatéka (jelenleg Mészáros Judit kezeli)

Magyar Orvosok Név és Címtára. Budapest, 1898-1936.

Megemlékezés Lévy Lajosról. (név nélkül) In: Orvosi Hetilap, 102 (1961) 48. sz. 2289. o.

Mészáros, Judit kiegészítése (1993) In: Lélekelemzési tanulmányok. Dolgozatok a pszichoanalízis főbb kérdéseiről. Budapest, Somló, 1933. (reprint: Budapest, T-Twins) XX. o.

Mészáros, Judit (1999) Utószó. In: Ferenczi Sándor a pszichoanalízis felé. Fiatalkori írások 1897-1908. Szerk. Mészáros, J., Budapest, Osiris, 402-403.

Nagy, Endre (1936) Mit láttam? In: Ujság, november 3., 8. o.

Tószeghi, Antal (1984) Lévy Lajos arcképe. In: Scheiber, S. (szerk.): Évkönyv. 1983/1984. Kiadja a Magyar Izraeliták Országos Képviselőlete. Budapest, MIOK, 369-384.

Összeállította: Muhi Barnabás